

Avaan silmäni. Ummistan ne kuitenkin saman tien kiinni, sillä kämppäni kylpee kevätauringon kauniissa valossa ja on kuin sauna. Ikkunan edessä olevat vaaleat verhoni eivät auta juuri ollenkaan, vaan päästävät auringon kuumuuden surutta sisään. Pitäisi ehkä jo ostaa kauan miettimäni pimennysverhot. Huokaisen syvään ja vedän peiton pääni yli. Kiroan auringon alimpaan helvettiin, vaikka olen viimeiset kaksi viikkoa odottanut sen lämpimiä säteitä saapuviksi. Tuo kirkas valo ei vain tällä hetkellä auta tippaakaan järkyttävään päänsärkyyni. Peiton alla alkaa tulla entistä kuumempi ja riuhtaisen sen päältäni kauhealla voimalla, sillä seurauksella, että lyön käteni sängyn vieressä olevaan hyllykköön. Voihkaisen tuskissani ja käperryn kippuralle painaen kättäni pehmeää patjaa vasten. Tästä päivästä ei mitenkään voi tulla hyvä. Samassa tajuan myös toisen käteni ranteen olevan kipeä, mistähän se johtuu? Nousen istumaan sängyn laidalle ja haron vihasesti hiuksia pois naamaltani. Kumarrun nappaamaan kännykkäni pölyiseltä lattialta. Yksi viesti, Lilliltä. "Mikä olo?". Päätän vastata myöhemmin ja lähdän laahustamaan vessaa kohti. Minun on saatava Burana tällä sekunnilla tai pyörryn päänsärkyyni. Hetkeä myöhemmin mutustan ruisleipää keittiön pöydän ääressä. Päänsärky on hellittänyt ja alan kelailla mielessäni eilistä iltaa ja yötä. Meno oli kieltämättä aika vauhdikas. Lähdimme Petterin kanssa ilta yhdeksän maissa käymään Lillillä ja Pakella. Tarkoitus oli tehdä nopea pikavisiitti, mutta ilta venähtikin lopulta aamu neljään. Petteri ja hänen mahtavat päähänpistonsa. Miksi hänen pitää aina onnistua houkuttelemaan minutkin mukaansa? Ehkä tällä kertaa pitäisi kuitenkin syyttää Pakea, joka oli tapansa mukaan ostanut jääkaapin täyteen alkoholia, vaikka tiesi meidän tulevan vain käymään. Eipä siinä kauaa sitten mennyt, kun käynnissä oli jo kunnon ryyppäjäiset. Tanssimme Lillin kanssa keittiön pöydällä ja olkkarin sohvalla, jatkien pelaillen pokeria. Emmekä tainneet tyytyä vain pöytään ja sohvaan. Muistaakseni villiinnyimme tanssimaan myös parvekkeella olleilla tuoleilla. Hullun hommaa, pieni horjahdus ja olisimme tippuneet alas kolmannesta kerroksesta. Pelasimme myös juomapeliä, jossa jokainen sai mitä tyhmimpiä tehtäviä tehtäväkseen. Päädyin muun muassa juoksemaan kerrostaloa ympäri alusvaatteisillani. Kaikkeen sitä suostuukin kännipäissään, nyt hävettää. Oli meillä kuitenkin ihan hauskaa, vaikka jotain olisi kieltämättä voinut jättää tekemättä. Ruisleipä alkaa maistua todella kuivalta, mutta syön sen väkipakolla loppuun, jotta oloni kohenisi. Tarkoitus olisi nähdä vielä tänään Petteri läheisessä vohvelikahvilassa. Petteristä puheen ollen, hän oli eilen hieman outo, poissaoleva ja ärtynyt. Ei tietenkään kokoajan, mutta sen verran, että ainakin minä sen huomasin. Mistähän sekin johtui? Pitää kysyä sitä häneltä itseltään myöhemmin tänään. Nousen tuolilta ja katsahdan ikkunasta ulos. Asun yksin yksiössäni ja aika käy välillä pitkäksi. Nähdessäni pihalla leikkiviä lapsia vanhempineen, alan haaveilla omasta pikku perheestä. Olen kuitenkin vasta 23-vuotias naisen alku, joten luulen, että vielä ei tarvitse panikoitua asian suhteen. Eiköhän unelmamies ilmesty puslista, kun sitä vähiten odottaa. Näin ainakin haluan toivoa. Kieltämättä joskus olisi kyllä kiva käpertyä oman kullan kainaloon nukkumaan ja herätä siitä yhtä onnellisena. Kauhea pakkanen! Miten tuo aamulla niin tuskaisen kuumalta tuntunut aurinko, ei pihalla enää lämmitäkään ollenkaan. On huhtikuu ja pienet pakkaset vielä kiusaavat ihmisiä, tai ainakin minua. En ole koskaan tykännyt talvesta, paitsi ehkä lapsena. Kaikki lapsethan tykkäävät talvesta, ja lumesta. Lumi on ihan ok, kunhan sitä ei sada silloin, kun olen pihalla. Luonnonkiharat hiukseni eivät nimittäin tule toimeen lumen kanssa. Lumen sulaessa hiuksiini, näytän siltä kuin päässäni olisi linnunpesä. Tosin joskus näyttää muutenkin siltä, vaikka ei olisi edes satanut mitään. Ei kiva. Jatkan ripeää tarpomistani pienessä hangessa. Petterin ja minun piti nähdä viideltä iltapäivällä suosikki kahvilassamme ja kello on nyt jo kymmenen yli. Miten minä olen aina myöhässä? Vaikka aikaa valmistautumiseen olisi viisi tuntia, onnistun aina jotenkin lähtemään liian myöhään liikkeelle.

Onneksi nyt ei sentään sada lunta! Kaksikymmentä yli viisi astun sisään kahvilaan ja alan etsiä katseellani Petteriä. Lopulta näenkin hänet vakio pöydässämme kahvilan kaukaisimmassa nurkassa. Käyn ostamassa vohvelin ja kahvin ja hipsin Petterin luo. Katsahdan häntä häpeillen ja sanon: "Sori, mä oon taas myöhässä". "Enköhän mä oo jo tottunut siihen", Petteri naurahtaa ja hörppäisee kulauksen limsastaan. Hymähdän ja totean mielessäni, että se on ihan totta. Olemmehan tunteneet jo ala-asteelta lähtien, eli noin 15 vuotta. Olemme siitä lähtien olleet parhaat kaverit. Petteri on minulle kuin veli, kuuntelemme toistemme murheet ja autamme aina hädän hetkellä. Tekisin Petterin puolesta mitä tahansa. Onneksi kummallekaan ei ole missään vaiheessa syntynyt ihastumisen tunteita toista kohtaan, sillä se luultavasti pilaisi ystävyyskämme. Istahdan alas ja alan innoissani syödä vohveliani. Aika lentää kuin siivillä. Juttelemme ja nauramme. Petteri on taas oma ihana itsensä ja meillä on hauskaa, niin kuin aina ennenkin! En siis mieti enää hänen eilistä outoa käytöstään. Parin tunnin jälkeen alamme tehdä lähtöä ja pukea takkeja päällemme. Siinä samassa huomaan Petterin ulkotakin vetoketjusta roikkuvan oravan muotoisen punaisen heijastimen. Ei siinä ole mitään pahaa, vaikka se on kieltämättä hassun näköinen, mutta heijastin tuo aivan yhtäkkiä mieleeni kamalan kysymyksen eiliseltä yöltä. Jähmetyn paikoilleni ja tuijotan vain heijastinta. Eilisen yön tapahtumat alkavat vilistä silmiäni edessä. Meillä oli ollut hauska ilta. Aamuyöllä, noin neljän aikoihin, lähti viimeinen bussi takaisin Marjarantaan, jossa siis minä ja Petteri molemmat asumme. Lillin ja Paken pyynnöistä huolimatta päätimme lähteä Petterin kanssa sillä bussilla. Kävellessämme pysäkillä Petteri pysäytti minut aivan yhtäkkiä ottamalla rajusti ranteestani kiinni ja näyttäen pelokkaalta. Vapaalla kädellään hän pyöritteli hermostuneesti orava-heijastintaan sormiensa välissä. "Sähän oot mun ystävä?", Petteri kuiskasi. "Tottakai", vastasin hämmentyneenä. Petterin ote ranteessani tiukentui ja ähkäisin tuskissani. En tiedä, miksi en sanonut hänelle, että minuun sattuu. Petteri ei ole koskaan ennen satuttanut minua. "Ja sä autat mua kaikessa?", Petteri jatkoi. "Joo", en saanut muuta sanottua. Tilanne oli todella outo. Tuntui kuin olisin tutustunut Petteriin sinä iltana, enkä tuntisi häntä ollenkaan. Hän ei ollut se Petteri, jonka minä tunnen. Orava-heijastin pyöri edelleen Petterin sormien välissä. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän kuiskasi värisevällä äänellä. "Lilli. Mun on saatava se itelleni". Huokaisin syvään, "Mutta ne on Paken kanssa yhdessä. Ollu jo neljä vuotta. Me ollaan puhuttu tästä ennenkin". Yritin lähteä kävelemään taas pysäkkiä kohti, mutta Petteri riuhtaisi minut takaisin lähelleen. Kipu voimistui ranteessani. Petteri tuijotti minua naulitsevasti silmiin. Ja sitten hän kysyi sen kamalan kysymyksen, joka äsken mitään varoittamatta palautui mieleeni. "Autaks sä mua tappaan Paken?". En muista, mitä vastasin eilen, mutta en ikinä, ikimaailmassa tappaisi toista ihmistä. Mistä Petteri on voinut saada edes tuollaisen idean päähänsä? Tuijotan edelleen heijastinta. "Hei, Sanna? Haloo, mikä sulle tuli?", havahdun Petterin kysymykseen. "Sä et voi olla tosissas!", tiuskaisen. "Öö, mitä?", Petteri kysyy ihmeissään eikä tajua, mitä tarkoitan. "Sä et vittu voi olla tosissas!", karjaisen kovempaa ja saan muissa pöydissä istuvat asiakkaat katselemaan uteliaasti suuntaamme. He odottavat ilmeisesti näkevänsä mustasukkaisen tyttöystävän raivokohtauksen, mutta minä olen saanut tarpeekseni! Lähden harppomaan ulko-ovea kohti, välittämättä takaani kuuluvista Petterin ihmettelevistä huudoista. Illalla istuessani sängyssäni edelleen järkytyksestä sekaisena, saan viestin. Se on Petteriltä ja siinä lukee: "Voisitko nyt vähän selittää sitä sun tän päivästä kohtaustas?". Juuri laskeutunut raivoni nousee taas pilviin ja alan näpytellä vihasena vastausta: "Voisitko itse selittää vähän sitä sun eilistä järjetöntä kysymystä?". Odotan tunnin. Kaksi. Kolme. Vastausta ei ala kuulua ja alan pohtia, muistaakohan Petteri edes, mitä on kysynyt. Jos se olikin vain kännissä mieleen juolahtanut vitsi. Vaikea kuitenkin uskoa, sillä Petteri näytti olevan siinä tilanteessa pelottavan

tosissaan asian suhteen. Päätän varmistaa, muistaako hän kysymystä ja näpyttelen viestin: "Muistatko ollenkaan, mitä kysyit multa eilen, kun lähetettiin Lilliltä ja Pakelta? Kai se oli tosi huono läppä?". Petteri vastaa ennätysajassa ja hänen vastauksensa saa aikaan kylmiä väreitä. En voi vieläkään uskoa tätä todeksi. Mun Petteri. Se, joka on aina ollut niin lämmin ja hyväsydäminen, ja mukava muita ihmisiä kohtaan. Kaikkia ihmisiä kohtaan. Haluaisi muka tappaa jonkun. Ei voi olla totta, mikä Petteriä vaivaa?! Viestissä luki yksinkertaisesti ja lyhyesti: "Muistan mä, eikä se ollut vitsi".